

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2016 r. – Scandlines Danmark i Scandlines Deutschland/Komisja**(Sprawa T-890/16)**

(2017/C 063/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Scandlines Danmark ApS (Kopenhaga, Dania), Scandlines Deutschland GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: L. Sandberg Mørch, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 września 2016 r. (zwanej dalej „sporną decyzją”) dotyczącej niektórych środków pomocy przyznanych niektórym osobom trzecim w zakresie finansowania, planowania, budowy i funkcjonowania projektu dotyczącego ustanowienia stałego połączenia przez cieśninę Belt Fehmarn;
- Obciążenie Komisji kosztami strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, gdy stwierdziła, że ewentualna nadmierna rekompensata związana z opłatami kolejowymi stanowi istniejącą pomoc dozwoloną na mocy decyzji w sprawie budowy.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, gdy stwierdziła, że nieodpłatne wykorzystanie własności państwa stanowi istniejącą pomoc dozwoloną na mocy decyzji w sprawie budowy.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, gdy stwierdziła, że gwarancje państwowe na rzecz zainteresowanej osoby trzeciej stanowią istniejącą pomoc dozwoloną na mocy decyzji w sprawie planowania.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, gdy stwierdziła, że zastrzyk kapitału stanowi istniejącą pomoc dozwoloną na mocy decyzji w sprawie planowania.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, gdy stwierdziła, że pożyczki państwowe stanowią istniejącą pomoc dozwoloną na mocy decyzji w sprawie planowania.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, gdy stwierdziła, że pomoc państwa przekraczająca kwotę dozwoloną na mocy decyzji w sprawie planowania stanowi istniejącą pomoc.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, gdy stwierdziła, że korzyści podatkowe stanowią istniejącą pomoc dozwoloną na mocy decyzji w sprawie planowania.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, gdy stwierdziła, że sporne środki pomocy w odniesieniu do etapu planowania zostały dozwolone na mocy decyzji w sprawie budowy.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła spoczywający na niej obowiązek wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja nie wywiązała się z obowiązku uzasadnienia.